

OOG VAN DE NAALD

GRISELDA MOLEMANS

Oog van de naald

mistral

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Copyright © 2011 Griselda Molemans en uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

Omslagontwerp: Loudmouth

Typografie en zetwerk: ZetProducties, Haarlem

ISBN 978 90 499 5197 9

NUR 305

www.uitgeverijmistral.nl

www.twitter.com/Mistral_boeken

www.oogvandenaald.nl

Meer weten over onze boeken? Schrijf je in voor de nieuwsbrief op www.uitgeverijmistral.nl.

I

In één zwaai had hij de jonge vrouw op de lange houten tafel neergelegd. Volkomen weerloos lag ze uitgestrekt, haar benen in een vreemde kromming. Het effect van twee pilletjes, snel in het halfdonker in haar glas cuba libre gedeponerd toen ze even wegkeek.

‘Nu heb je geen praatjes meer, hè?’ mompelde hij terwijl hij een lok geblondeerd haar uit haar gezicht streek. Ze was prachtig. Lange zwarte wimpers, hoge jukbeenderen, volle mond. Hij wist schoonheid toch maar op waarde te schatten. De witte latex handschoenen trok hij steviger om zijn vingers aan. Met zijn rechterwijsvinger raakte hij haar hals aan en trok langzaam een lijn naar beneden, via de welving van haar borsten, lager naar haar navel, die zichtbaar was door het dunne katoen van haar hemdje, over haar korte denim rok en langs haar linkerdijbeen. Zo prachtig, en tegelijkertijd zo stuitend arrogant. Geringschatkend had ze hem aangekeken toen hij in de bar op haar af was gestapt. Alsof hij minder dan een kakkerlak was.

‘Heb ik soms wat van je aan?’

Leer hem de chickies in deze stad kennen. De hele avond de onafhankelijkheid zelf uithangen aan de bar op één miezerig drankje.

Uiteindelijk had ze een rum en cola light van hem aangenomen en haar glas in zijn richting geheven. Een kort gesprek ontspon zich. Hij had naar de dansvloer geknikt. Was dat niet die acteur uit *Lost*? Die knappe blonde gozer? Met een ruk had ze haar hoofd omgedraaid, weg van haar cocktail. Toen ze onsamenhangend begon te praten en haar evenwicht zocht, had hij zich over haar ontfermd. Tegen de barman

had hij gezegd dat ze het zusje van een oude schoolvriend was en dat hij haar naar huis bracht. Vast te weinig gegeten, je weet hoe vrouwen zijn. De barman had begrijpend geknikt, terwijl hij doorging met biertappen.

Met zijn arm om haar heen geslagen loodste hij haar naar de uitgang langs een enkele meewarige blik. Het voordeel van de verlopen cafés op Highland Avenue is dat de clientèle vooral erg met zichzelf bezig is. Terwijl hij haar door de duistere steeg meetroonde naar zijn auto, kuste hij haar haren.

‘Het komt allemaal goed, schatje. Je had gewoon niet zoveel moeten drinken.’

Hij schoof de bureaustoel dicht bij haar gezicht. Zou ze zich nog iets herinneren wanneer ze weer bij bewustzijn was? Over een paar uur zou ze voorgoed een ander aangezicht hebben. Had ze maar vriendelijker tegen hem moeten zijn. Was het soms een privilege om mooi te zijn? L.A.-meiden met hun verdomde kapsones. Ze mochten hem dan niet zien staan, vanaf nu zou iedereen hun ware gezicht zien. Met gemak vanaf een afstand. Dankzij de inkt op hun wangen.

II

Het was een lome, zonovergoten zaterdagochtend. Zo'n typische Zuid-Californische ochtend waarop je op blote voeten naar buiten loopt en de zon je huid laat koesteren.

‘Oké, ben je er helemaal klaar voor?’

Fay Pizarro staarde naar het ontwerp op de binnenkant van haar rechterpols. Driemaal had ze de tatoeëerder van El Clasico Tattoo op Sunset Boulevard verzocht de schets van de *sankofa* te verkleinen. Niet te opvallend, maar zeker niet te minuscuul. Ze haalde diep adem en knikte. ‘Showtime.’

Terwijl de tatoeëernaald zacht en gelijkmatig begon te zoemen en de eerste speldenprikken op haar huid voelbaar waren, klampte ze zich vast aan haar favoriete rockabillydeuntje:

*Buzz buzz goes the needle
With each jolt of pain, I call out your name
Buzz buzz goes the needle
And I sacrifice, not in vain, not in vain*

In gedachten herhaalde ze de regels als een mantra. Was deze sessie echt een goed idee? Ze verbeet haar tranen. Godallemachtig, waarom is de binnenkant van je pols zo'n gevoelige zone?

‘Hé, gaat het wel met je?’ vroeg de tatoeëerder, terwijl hij haar vorsend aankeek en even ophield.

‘Prima, niets aan de hand,’ veinsde ze. ‘Is Sal er niet vandaag?’

‘Nee, hij is in de andere zaak in Huntington Beach. Het loopt er storm. *Casa de locos*. De halve wereld wil een *Día de los Muertos*-ontwerp van hem. Jij bent toch ook Mexicaans-Amerikaans?’

Fay keek hem vragend aan. ‘Waarom denk je dat?’

‘Ik zag je naam in het afsprakenboek. Fay Pizarro, toch?’

Halleluja, dacht ze, daar gaan we weer. ‘Mijn ouders zijn Indisch. *Dutch-Indonesian*?’

Hij veegde de overtollige inkt met zijn handschoen weg. ‘Indonesië? Dat is toch een eilandengroep in de Grote Oceaan? Maar hoezo is dat dan Nederlands?’

‘De archipel was ooit een Nederlandse kolonie, ruim drie eeuwen lang,’ antwoordde ze, volledig gebiologeerd door het symbool dat zwartgerand op haar huid ontstond. ‘De Nederlanders vermengden zich met de inheemse bevolking en daaruit is de Indische bevolking ontstaan. En wat ben jij eigenlijk?’

‘Ik? Ik ben een *pachuco*,’ grijnsde hij. ‘German Ochocinco, derde generatie Mexicaans-Amerikaans, geboren in East L.A. Met net zo’n bruine huid als jij; vandaar dat ik dacht dat je een van ons bent. Ik had beter moeten weten, want ik heb geen flauw idee wat deze afbeelding voorstelt.’

Hij boog zich voorover om de drie puntige uiteinden van het ontwerp nauwkeurig uit te vullen.

‘Het is een sankofa, een Adinkra-symbool uit West-Afrika. Het betekent zoveel als “trek lering uit het verleden” of “ga op zoek naar kennis”.’

German knikte goedkeurend. ‘West-Afrika, cool. Kom je ook niet elke dag tegen.’

De tatoeage voelde branderig aan. German bracht een laagje vaseline aan, afgedekt door gaas en pleisters. ‘Oké, geen zon en zeewater de komende tijd. Zorg bij het douchen dat de tatoeage droog blijft, dan geneest het binnen twee weken. De korstjes die ontstaan, vallen er vanzelf af.’

Fay voelde een pijnscheut toen ze opstond om haar tas te pakken. Ze draaide zich om en keek recht in de gezichten van drie jonge latina's die bij de glazen toonbank in de portfolio's stonden te bladeren.

'Viel het mee?' vroeg de kleinste van het stel.

'Absoluut,' loog Fay, en ze probeerde zo nonchalant mogelijk te kijken.

'Ik ben er nog niet uit,' zei haar vriendin.

'Altijd een grote stap, toch, je eerste tatoeage?' vroeg Fay.

Het meisje keek haar zwijgend aan en stroopte vervolgens haar broekspijpen op. Op beide kuiten had ze een Día de los Muertos-processie, bestaande uit dansende en gitaarspelende skeletten in *zoot suits* en met sombrero's. Onmiskenbaar de hand van de meester, Salvador Preciado. Fay kende zijn levensverhaal: als kleinzoon van een vrijmetelaar tekende hij al op jonge leeftijd anatomische illustraties uit *Gray's Anatomy* na. De 'vijfde generatie Mexicaan' was trots op zijn Azteken- en Maya-erfenis en beheerste de *single needle*-techniek tot in detail. 'Sal is de beste,' verklaarde het meisje trots, 'maar ik ben nog niet zover dat ik een nieuwe tatoeage op een zichtbare plek laat zetten.'

Ze zwaaide naar German, die achter in de zaak bezig was naalden te ontsmetten.

'Dag, de groeten aan Sal! Zeg maar dat ik nog geen keuze heb gemaakt.' Giechelend verliet het drietal de tattooshop.

Fay knipperde met haar ogen tegen het zonlicht en stak het zebrapad over naar de parkeerplaats van de Walgreens. Haar pols brandde als de hel, maar ze was trots op zichzelf. *No pain, no gain*. Haar favoriete motto. Ze stuurde haar Jeep Wagoneer de heuvels van Echo Park in en verheugde zich op een ontspannen dag. Caffè latte en de krant op de patio met zelfgemaakte nasi goreng. Geen horloge, geen deadline, geen piepende telefoon. Het leven was mooi.

III

‘O lieve god. Fay, wat heb je gedaan?’ Voor ze kon antwoorden, hing Kevin Farlane al half over haar bureau. ‘Polsje per ongeluk doorgesneden bij het koken?’ grinnikte hij.

Fay rolde met haar ogen en wendde zich van hem af. ‘Man, ga wat met je leven doen.’

Haar collega van de nieuwsredactie liet zich zoals gewoonlijk niet afpoeieren. ‘Toe nou, Fay. Wat heb je gedaan? Je kunt het mij toch wel vertellen?’ De naar eigen zeggen ‘beste primeurjager ten zuiden van de San Gabriel Mountains’ wist van geen ophouden.

‘Er is niets aan de hand. Ik heb gisteren een tatoeage laten zetten.’

Kevins mond viel open. ‘Wat? Je hebt een kleurplaatje laten zetten? Terwijl je in Los Angeles struikelt over de getatoeëerde bewoners? Lekker origineel.’ Hoofdschuddend liep hij naar zijn bureau aan de raamzijde van de *Pasadena Star-News*-redactie en startte zijn laptop op.

Fay checkte de dagagenda. Gloria Estéfan signeert haar nieuwe kinderboek bij Vroman’s. Wordt gecoverd door de collega van Entertainment. Dreigende sluiting van het Cambodjaanse restaurant op Hill Street vanwege problemen met de belastingdienst. Gecoverd. Tussentijds referendum over de voltooiing van de 710-snelweg. Auteur: Kevin Farlane. Fay nam een slok van haar caffè latte en dankte de strategische ligging van Lovebirds Bakery ten opzichte van de krant. Op haar scherm lichtte een regel in dieprood op. Vijf seconden later ging haar bureautelefoon.

‘Fay? Je spreekt met Tom Bresnahan van de sportredactie. Ik bel je

een beetje laat, maar heb je tijd om de ochtendtraining van de Galaxy bij te wonen? We hebben nog wat quotes van Beckham nodig als aankeiler voor de wedstrijd van zaterdag.’

‘Ik maak hier gewoon tijd voor,’ antwoordde ze enthousiast.

‘Geweldig, je helpt ons enorm uit de brand. We kampen met onderbezetting, maar gelukkig kunnen we jou inzetten.’

Fay balde haar linkervuist en liet zich achterovervallen in haar bureaustoel. Waar een vrijdagmiddagborrel met de voltallige redactie al niet goed voor bleek te zijn geweest. Bijna achteloos had ze opgemerkt dat ze op zondagochtend bij voorkeur ontbeet in The Cat & Fiddle omdat de Engelse pub op Sunset de highlights van de Premier League uitzond. En een weekend zonder onnavolgbare acties van Didier Drogba was een verloren weekend. Wat volgde was een felle discussie tussen de Chelsea- en Arsenal-adepten van de sportredactie, waarna Tom Bresnahan van haar wilde weten waar haar interesse in voetbal vandaan kwam. Ze had hem de korte versie gegeven: meisjesvoetbal op West Covina High School, redactiestage tijdens haar studie aan de USC Annenberg School for Journalism, vaste kijker van ESPN. Dat ze was opgegroeid met een vader die als zesjarig jongetje in Bandoeng in de ban van het spel raakte toen het elftal van Nederlands-Indië op 5 juni 1938 op het WK uitkwam tegen Hongarije, beschouwde ze als een surplus aan informatie.

Uit de motor van haar auto kwam een rochelend geluid toen ze het gaspedaal dieper intrapte om in te voegen op het versleten asfalt van de 110 South. ‘Laat me nu niet in de steek,’ bad ze. Haar vintage surfauto had net een complete motorrevisie achter de rug. De monteur in Rosemead had haar gerustgesteld.

‘Je weet toch dat Wagoneers onverwoestbare auto’s zijn? Ook al hoor je wat rammelen voorin, je gaat er zeker vierhonderdduizend kilometer mee op je teller halen.’

Via de afslag naar Carson draaide ze Avalon Boulevard op, en ze minderde vaart bij de ingang van het voetbalstadion.

‘Coole auto heb je,’ zei de jonge controleur met een knikje toen ze haar perskaart toonde. ‘Is-ie te koop?’

‘Hangt van je bod af,’ antwoordde ze.

‘Een arme student krijgt toch wel korting van een knappe vrouw zoals jij?’ vroeg hij met een knipooig.

Ze zwaaide vriendelijk naar hem, plantte haar zonnebril vanuit haar zwarte haar op haar neusbrug en gaf gas. De nieuwe lichten van de aangrenzende universiteit ontbrak het duidelijk niet aan assertiviteit.

Het was druk bij het trainingsveld. Langs de geïmproviseerde *mixed zone* – gecreëerd door een stevig wit koord dat tussen twee paaltjes was gespannen – stonden zo’n twintig cameraploegen opgesteld. Fay hield even stil om haar kleding te inspecteren. Geen koffievlek: check. Bovenste knoopjes van haar blouse decent open: check. Strakke vouw in de zwarte spijkerbroek: check. Gemanicuurde teennagels in de open sandalen: afgevinkt. Met enige weerzin knikte ze naar de verslaggeefsters van *E!* en *Entertainment Tonight* die zich in ultrakorte zomerjurkjes naast hun cameraman hadden geposteerd. Het hele seizoen zag je ze niet, maar zodra David Beckham terugkeerde van een time-share overeenkomst met een Europese club was het bal. Links en rechts begroette ze bekende gezichten, terwijl ze op perschef Justin Pearson af liep.

‘Hé Fay, goed je weer te zien. Tom belde me net dat je onderweg was. Kun je hier even tekenen?’

Hij haalde een zwart clipboard onder zijn arm tevoorschijn met de dagelijkse mediapresentielijst. Fay tekende met haar initialen en zocht een plek langs het koord. De zon brandde genadeloos.

Op gepaste afstand rondde de selectie van de Galaxy de ochtendtraining af. Fay genoot van de laatste minuten waarbij het leek alsof alle individuele creativiteit van de spelers opeens de vrije hand kreeg. Edson Buddle produceerde een *no look pass* op Landon Donovan, die de bal in de touwen joeg.

‘Fijne assist, Pelé!’ riep ze ongegeneerd het veld op.

Naast haar klonk gegrinnik.

‘Zo, zo, juffrouw Pizarro, je bent een van de weinigen die weet dat Edson vernoemd is naar de grote Pelé,’ merkte Grahame Jones, de ster-verslaggever van de *Los Angeles Times* op. ‘Waarom ben je nog steeds geen *Galaxy watcher* voor de *Star-News*?’

‘Omdat ik voorlopig algemene verslaggeving wil doen. Ik heb net afgesproken om een speciale serie te verzorgen, maar daarna wil ik graag een keer om de tafel met de chef Sport.’

Jones knikte goedkeurend. ‘Ik zou het maar doen. Sinds dat diepgravende interview met Landon ben ik fan van je. Of stuur je portfolio een keer naar de chef Sport van mijn redactie.’

Fay glimlachte. ‘Wat aardig van je.’

Voordat ze er een zin aan kon toevoegen, verdrongen de cameraploegen zich rond haar en werd ze bruusk weggeduwd. Met halfdichtgeknepen ogen stond David Beckham bij het witte koord, geflankeerd door de perschef, wiens BlackBerry zat vastgekleefd aan zijn rechteroor.

‘Televisie heeft altijd voorrang,’ constateerde Fay schamper, en ze bekeek het hysterische tafereel van een afstand. In een halve kring om de sterspeler heen lanceerden de tv-collega’s een stortvloed aan vragen. Ze moest het de Brit nageven: nooit een onvertogen woord, altijd die vriendelijke lach aan het einde van een vaak nietszeggend antwoord. De droom van iedere persagent.

‘Twee minuten nog!’ orkestreerde Justin Pearson de tv-pers.

Fay checkte haar digitale recordertje en schikte haar blouse.

What the fuck? In plaats van de schrijvende pers te faciliteren gaf de perschef opeens voorrang aan twee tv-verslaggeefsters die een-op-een met Beckham konden praten.

De schrijvende pers verzamelde zich vervolgens achter het koord en vroeg de middenvelder uitgebreid naar zijn ervaringen in de Serie A. Met ‘hoe verhoudt de MLS zich eigenlijk tot de Italiaanse competitie?’ duwde Fay haar recorder naar voren.

‘Ik geloof nog steeds dat het niveau van de MLS kan stijgen,’ reageerde Beckham ontwijkend. ‘Ik sta nog altijd onder contract bij de Galaxy en wil hier ook blijven, net zoals mijn vrouw en zoontjes. We zijn dol op L.A. Maar ik weet zeker dat wanneer je willekeurige spelers van de Galaxy zou vragen wat ze van mijn tijdelijke verblijf elders vinden, ze alleen maar zouden benadrukken hoe uniek die ervaring voor iedere speler is. En ik kijk erg uit naar de thuiswedstrijd dit weekend tegen de Seattle Sounders.’

‘Drie minuten nog!’ verordonneerde de perschef.

Fay voelde zweetdruppels op haar rug. Ze stond klem tussen haar collega's, die vochten om een laatste quote van de vedette.

‘Bedankt, mensen, dat was het voor vandaag,’ klonk het afgemeten.

Alle collega's liepen naar de uitgang van het trainingsveld.

Fay schakelde haar recorder uit en keek op in het gezicht van David Beckham, nu in gezelschap van zijn jongste zoontje Cruz.

‘Hoe is het?’ klonk het vriendelijk.

‘Goed, dank je.’ Ze zag Justin van een afstandje strak naar haar kijken. Bekijk het maar.

‘Hé, ik las dat je een nieuwe tatoeage hebt laten zetten.’

Beckham knikte en stroopte zijn linkermouw op. In grisaille-tinten was zijn echtgenote als pin-up ingebed in sterren. Fay herkende de beruchte tatoeage van haar naam in Hindi die fout gespeld was (‘Vihctoria’) en de inscriptie *ut amem et foveam* (‘opdat ik liefheb en koester’).

‘Kijk, tien rode rozen, voor elk jaar dat we getrouwd zijn,’ zei hij, wijzend op de rozenkrans die boven de pin-up prijkte. ‘Allemaal het werk van Louis Molloy in Manchester. Je moet zijn werk echt eens bekijken.’

Ze keek hem na terwijl hij het veld af liep. De man was een cultureel fenomeen, zo besloot ze. Plus dat ze haar eindredacteur een serie interviews met getatoeëerde beroemdheden zou voorstellen.